

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-9 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Св. Шипковенска

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Елена Св. Шипковенска Гражданско дело № 20221100104370 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД, съотв. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът П. В. П. твърди, че на 21.12.2012 г. сключил договор за паричен заем с Л. Г. И., по силата на който се задължил да предостави до 30.12.2012 г. с банков превод заемната сума от 40000,00 лв., със задължението ответникът Л. И. да върне заетата сума в срок до 30.06.2013 г. На 27.12.2012 г. ищецът направил преводно нареждане за кредитен превод в размер на 40000,00 лв. по банковата сметка на ответника в изпълнение на договора за заем. Ответникът не върнал заетата сума в уговорения срок, поради което на 21.06.2018 г. страните сключили анекс към договора, с който променили падежа за връщане на заемната сума на 30.06.2020 г. Заемателят погасил частично задължението си, като възстановил 9300,00 лв. от заемната сума. До завеждането на делото сумата от 30700,00 лв. не била върната, поради което ищецът моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати непогасената сума по заема в размер на 30700,00 лв.- главница, представляваща неизплатената част от изискуем заем, съгласно сключения договор за временна финансова помощ от 21.12.2012 г., ведно със законната

лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 28.04.2022 г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от 5347,34 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 30.06.2020 г. до 18.03.2022 г. Претендира разноси в производството.

В срока по [чл. 131, ал. 1 ГПК](#) ответникът Л. Г. И. не е депозирал отговор на исковата молба.

В проведеното първо по делото съдебно заседание на 15.12.2022 г., ответникът Л. Г. И. признава изцяло, по основание и размер, предявените искове, както и фактите, от които произтичат претендираните от ищеца права.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Договорът за заем за потребление /паричният заем/ е неформален, реален, едностранен, възмезден или безвъзмезден – правните последици настъпват при предаване в собственост на вещите, предмет на тази сделка – уговорената парична сума, като за заемотателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума. От разпоредбата на чл.240, ал.1 ЗЗД, която съдържа определение на този вид съглашение, се извличат елементите на фактическия му състав. За да се счита сключен договорът за заем за потребление следва да бъде постигнато както съгласие между страните, така и да бъде извършено фактическото предаване на вещите, които са негов предмет. Договорът за заем се счита сключен, когато заемотателят предаде в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължи да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Страната, която търси изпълнение по договора за заем, трябва да установи по пътя на пълно главно доказване както наличието на съгласие за сделката с насрещната страна, така и предаване на обещаната сума на заемателя. Доказателствена тежест на така установените елементи от фактическия състав на договора за заем носи ищеца, тъй като той извлича търсената от него изгода от доказване на подобно съглашение с ответника - арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Ответникът провежда насрещно доказване на своите правоизключващи или правопогасяващи възражения, от които цели да

извлечи благоприятни правни последици /така решение № 142/07.10.2016 г. на ВКС по т.д. № 1601/2015 г., II т.о., решение № 174/23.07.2010 г. на ВКС по гр.д. № 5002/2008 г., IV г.о., решение № 142/27.04.2015 г. на ВКС по гр.д. № 5917/2014 г., IV г.о., решение № 69/24.06.2011 г. на ВКС по гр.д. № 584/2010 г., III г.о. и др./.

Установено е от договор за временна финансова помощ, сключен на 21.12.2012 г., че ищецът П. П. е поел правно задължение /обещание по смисъла на чл. 241 ЗЗД/ да предостави заемообразно на Л. И., временна финансова помощ в размер на 40000,00 лв. чрез превеждането ѝ по посочената банкова сметка до 30.12.2012 г., срещу насрещното парично задължение - предоставения заем да бъде върнат до 30.06.2013 г.

Както бе посочено, договорът за заем за потребление /в случая паричният заем/ е реална сделка, като предаването на заемната сума е част от фактическия състав, при проявлението на който се поражда заемното правоотношение. В този смисъл, ищецът е следвало да предаде на ответника заемната сума, предмет на този предварителен договор за заем /обещание по чл. 241 ЗЗД за сключване на окончателен/, за да възникне претендираното притезателно право за връщане на заема. От представените преводно нареждане от 27.12.2012 г. и извлечение от банковата сметка на ищеца за периода 27.12.2012 г. – 17.01.2013 г., се установява, че на 27.12.2012 г. по банковата сметка на ответника е постъпила парична сума на обща стойност от 40000,00 лв. –от банковата сметка на П. П. в банковата сметка на Л. И., с основание превод „по договор”. Това правнорелевантно обстоятелство се установява по несъмнен начин от събраните по делото доказателствени средства и е признато от ответника.

С анекс, сключен на 21.06.2018 г. между страните в настоящото съдебно производство, е изменено съглашението, обективизирано в договора за заем, като в клаузата на чл. 2 от анекса е уговорено, че срокът за изпълнение на договорното задължение за връщане на предоставената в заем сума е до 30.06.2020 г., като останалите клаузи по договора от 21.12.2012 г. остават непроменени. Следователно с подписване на анекса страните са предоговорили единствено условията по отпуснатия заем, като са постигнали съгласие, че заемателят се задължава да върне заетата сума до горепосочената дата.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция приема, че между страните е налице валидно заемно правоотношение, поради което за ответника се е породило задължение за връщане на дадената му в заем сума. Изискуемостта на това парично задължение е настъпила преди предявяване на иска, доколкото в процесния анекс е уговорен срок, съгласно който длъжникът дължи изпълнение, а именно до 30.06.2020 г. Следва да се отбележи също така, че правопораждащите претендираното право факти по исковата претенция с правна квалификация чл. 240, ал. 1 ЗЗД са признати от ответника, поради което са приети за безспорни по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК.

По правилата за разпределяне на доказателствената тежест в гражданския процес изпълнението на правните задължения следва да се установи от страната, която навежда този положителен факт – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. По делото не се твърди и не е установено взетата в заем от ответника парична сума, претендирана в настоящото производство, да е върната на уговорения падеж или по-късно на заемотателя, поради което се налага изводът, че за ответникът е възникнало задължението да върне исковата сума. При това положение главният осъдителен иск следва да бъде изцяло уважен до предявения му размер – 30700,00 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.04.2022 г. до окончателното ѝ заплащане.

Съгласно разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#), при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. С оглед настъпилата изискуемост на главницата на 30.06.2020 г. и липсата на доказателства за други уговорки, съдът намира, че задължението за заплащане на законна лихва върху нея е възникнало именно от посочената дата. Акцесорната претенция се явява установена в своето основание за периода от 30.06.2020 г. до 18.03.2022 г., а нейният размер, определен по реда на чл. 162 ГПК възлиза на претендираната сума от 5347,34 лв.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за производството в общ размер на 3442,00 лв., включващи 2000,00 лв. за възнаграждение на един адвокат, и 1442,00 лв. за държавна такса.

РЕШИ:

ОСЪЖДА Л. Г. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“ да заплати на П. В. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****“ ****, офиси 401-406 /сграда ОББ АД/, адв. А. А., **на основание чл. 240, ал.1 ЗЗД, сумата 30700,00 лв.** /тридесет хиляди и седемстотин лева/, представляваща непогасена главница по договор за заем, наименован „Договор за временна финансова помощ“ от 21.12.2012 г., **ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.04.2022 г.** – датата на депозирането на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, и **на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 5347,34 лв.** /пет хиляди триста четиридесет и седем лева и тридесет и четири ст./, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 30.06.2020 г. до 18.03.2022 г.

ОСЪЖДА Л. Г. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, да заплати на П. В. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****“ ****, офиси 401-406 /сграда ОББ АД/, адв. А. А., **на основание чл.78, ал.1 ГПК** направените разноси по делото в размер на **3442,00 лв.** /три хиляди четиристотин четиридесет и два лева/.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски градски съд: _____